

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
3 de trimester 2009
13^e jaargang nr. 3

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281

Nieuwsbrief

Pastoral Do Menor

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 22 september 2009.

Beste Vrienden van Freddy,

De laatste jaren kende Brazilië een stormachtige economische groei. Onder meer de biobrandstoffen en de daarvoor benodigde aanleg van nieuwe suikerrietplantages lokken tienduizenden dagloners uit het straatarme noordoosten naar de nieuwe ontginningsgebieden.

Deze pendelaars (landverhuizers) verlaten gedurende acht maand per jaar hun vrouw en kinderen om in de meest primitieve omstandigheden suikerriet te kappen of sojabonen te oogsten.

Dit is het enige "voordeel" dat de economische groei voor hen meebracht. Tienduizenden ontredderde gezinnen en aan hun lot overgelaten kinderen zijn en blijven hiervan het slachtoffer.

In een land zo groot als Europa (Rusland inbegrepen) bezit 5% van de bevolking nagenoeg 90% van alle rijkdommen. Voor zover iedere vergelijking opgaat zou men kunnen zeggen dat de Zwitsers de 5% rijken vertegenwoordigen, terwijl de rest van Europa zich met de Bulgaarse levensstandaard moet tevredenstellen. Terecht groeit in Brazilië het verzet tegen deze gang van zaken. Een keiharde repressie is hiervan het gevolg.

Zo werd op zondag 23 augustus jl. in Araraquare (São Paulo) een moordaanslag gepleegd op Elio Neves, vakbondsleider en mensenrechten activist. Hij werd levensgevaarlijk gewond. Een en ander bewijst dat de economische groei ten koste gaat van de allerarmsten.

De door Freddy in Alagoïnhas georganiseerde jeugdopvang en -opvoeding is en blijft dan ook meer dan nodig.

Laat ons vooral niet vergeten dat zijn organisatie een voortdurende en blijvende financiële inspanning vergt.

Uw steun en medewerking blijft een dringende noodzaak.

Waarvoor onze hartelijke dank.

De Redactie

Dit is Nieuwsbrief nr 50!

Dat betekent dat we al meer dan 12 jaar langs deze weg u op de hoogte proberen te houden van het werk van Freddy in Brazilië.

Een woordje dank aan iedereen die daar op zijn manier aan meewerkt en meegewerkt heeft. (Wegens plaatsgebrek gaan we de namen niet opschrijven ☺).

En bovenal dank aan al onze trouwe lezers al die jaren, en de nieuwe lezers die er zijn blijven bijkomen. Op de website kan je alle vorige nieuwsbrieven terugvinden.

<http://nbpastoral.alfapapatwo.be>

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 15 september 2009.

Beste Vrienden(innen) Lezers(essen) van ons driemaandelijks boekje,

Mijn leven is een mengeling van poëzie, droom, werkelijkheid, strijd, winnen en verliezen, beginnen, falen en herbeginnen, vallen en opstaan, verliezen en winnen, twijfelen en hopen, geloven, verdedigen en aanvallen...

Als ik in 1974 naar Brazilië vertrok, dan was het zeker en vast om gestalte te geven aan een diepe innerlijke drang – zeggen we maar “roeping” - om zin te geven aan mijn leven en mij ten dienste te stellen ten voordele van de minstbedeelden en uitgestotenen van onze maatschappij. Het was een manier om aan mijn directe omgeving te laten voelen en zien dat ik echt van plan was om waardevol zin te geven aan mijn bestaan. Mijn leven werd een uitdaging om niets te ontvluchten maar om de medemens mijn hart aan te bieden om samen een wereld op te bouwen waar het de moeite loont om er te wonen te leven en te zijn. In het kollege waar ik school liep en in het seminarie waar ik mijn roeping gestalte gaf, werd ik ongewild en onbewust gereed gemaakt om mijn “missie” aan te kunnen.

In de streek van Alagoinhas werd ik door de goddelijke voorzienigheid neergedropt en klaar gemaakt voor mijn heel persoonlijke inzet. Hier kreeg mijn “missie” haar werkelijke betekenis. Na vijf jaren was ik er blijkaar klaar voor. Op 5 september 1979 (08hs30 's morgens) ontmoette ik op het Ruy Barbosaplein de kleine Ricardo (8 jaar). Hij was – zo zei me 's namiddags de dokter - heel erg ziek... helemaal ondervoed, onderkomen en vol wormen. Ik droeg hem naar het hospitaal en toen ik er hem op de draagberrie legde... stierf hij in mijn armen. Ik voelde de hemel naar beneden komen, het werd mij zwart voor de ogen, ik was hopeloos en totaal van streek. Ineens wist ik het niet meer... en toch... op hetzelfde moment was ik er ineens van overtuigd dat ik hier voor een belangrijke beslissing werd gesteld!!!

Het was op dit moment dat ik mijn ware pastorale “roeping” aangeboden kreeg. Op dit gebeuren moest ik een persoonlijk antwoord geven. In een flits ontdekte ik de ware zin van mijn inzet en mijn zijn in Brazilië. Ricardo stierf in mijn armen en... toen wist ik het. Hij zou ook de laatste zijn, als tenminste Onze Lieve Heer het zó wilde. En... toen werd in Alagoinhas en omstreken de “Pastoral do Menor de Alagoinhas” geboren. Mijn leven kreeg een andere wending, veel meer zin. Ik werd door een innerlijke kracht gedreven zoals ik ze nog nooit tevoren had gevoeld. Ik voelde mij gedragen en begon...

Na vijf jaar geduld, boden zich in 1985 de eerste vrijwilligers aan om met mij de uitdaging aan te gaan. Het waren twee meisjes van 18 en 19. Drie weken later kregen wij de hulp van een jongen van 20. We ontfermden ons een heel jaar lang over het lot van ongeveer een vijftiental tieners. En... zo ging het in stijgende lijn verder... tot op heden. Vandaag tellen we een 45tal opvoeders, een 20tal vrijwilligers en een 700 kinderen, tieners, en jongeren, jongens en meisjes. Dit alles is verspreid over 8 verschillende programma's. Een tienduizend jongeren werden door ons al die jaren al begeleid.

Naast ons concreet en dagelijks werk in de strijd naar een meer menselijk leven voor onze kinderen, tieners en jongeren, werken we ook nog altijd mee aan de nationale opbouw van een meer rechtvaardig en menselijk bestaan van onze Braziliaanse jeugd. We leren onze leerlingen op te komen voor hun rechten zonder dat ze hun plichten uit het oog verliezen. Ze worden begeleid in het opstellen en uitschrijven van hun levensproject, een droom om waar te maken. We vierden samen de 19de verjaardag van de nieuwe kinderpw. Hierrond is er nog zoveel te doen en te realiseren,. We zijn toch nog zo ver verwijderd van de echte nodige toepassing. De oudsten maakten er ter dezer gelegenheid wat bedenkingen bij. Ik laat er jullie nu wat van lezen.

- “De nieuwe kinderwet, van als ze van kracht werd, werd voor het leven van heel veel jongeren zeer belangrijk. Ze opende nieuwe horizonten ter bescherming van het leven van de kinderen en de tieners. Het is een instrument ten voor meer rechtvaardigheid en burgerschap in onze maatschappij.” (João Paulo – 16 jaar)
- “De nieuwe kinderwet is belangrijk, jawel! Wij, tieners en kinderen, hebben nu het volle recht beschermd te worden. Het is de maatschappij, de openbare orde en de familie die het voor ons moet opnemen. We hebben nood aan maatschappelijke voorzieningen, aangepast aan onze leeftijd en sociale conditie. Met deze wet weet ik nu dat we rechten hebben en ik wil ze nu echt kennen en tot werkelijkheid maken, vooral dan in mijn school. Ik pluk er in ieder geval nu al de vruchten van.” (Ana Claudia – 17 jaar)
- In deze 19 jaar gebeurden er heel wat schone dingen. Veel moet er echter nog wel veranderen. Vandaag, bijvoorbeeld, zie ik nog zoveel gekende tieners, mijn vrienden en vriendinnen, op straat doelloos rondlopen, bedelen en schooien. De meesten zijn hiertoe gedwongen want ze weten dat ze hun eigen familie, zeer arm, op deze manier mee moeten ondersteunen. De meeste van deze kinderen zijn thuis zeer slecht behandeld, velen zijn voortdurend ziek, ondervoed, enz. Hoe graag zou ik het toch zien gebeuren dat de verantwoordelijken hiervoor zouden worden gestraft, vooral zij die de kinderen en tieners seksueel misbruiken. Ik droom ervan dat de kinderwet vrede brengt en dat de kinderen waardig als echte Braziliaanse burgers worden beschouwd en zo ook mogen leven.” (Wanderson – 17 jaar)
- “Wat ontbreekt er nog allemaal opdat deze goede nieuwe kinderwet zou kunnen functioneren? Naar mijn mening, wat ik hier diep in mijn hart aanvoel, is een grote nood aan mogelijkheid tot spelen en veilig door mijn wijk wandelen. Wij zijn niet schuldig aan het bestaande geweld, maar... gewoonweg slachtoffers ervan zonder... enig recht op niks. Niemand van onze families is nog veilig op de straten van de wijk of op de pleinen van de stad. Ik hoop dat de gemeente, de stad en de staatsregering, samen met de ordediensten, het leven van de kinderen, tieners en jongeren meer ernstig neemt.... dat de kinderwet integraal wordt gerespecteerd” (Verônica – 18 jaar)
- “Veel is er in de maatschappij al veranderd. In ons geval moeten kinderen, tieners en jongeren meer kans krijgen op inspraak, we moeten meer beluisterd worden. De kinderwet is een verovering. Wij moeten haar eigen maken en grondig kennen, haar ware inhoud vatten en het alzo opnemen voor mekaar. Als tiener ben ik ervan overtuigd dat zij een enorme waarde heft, onze een grote kracht verschaft. Zegt de grondwet trouwens niet in haar 227ste artikel dat het kind en de tiener de Absolute Voorrang zijn?” (Thiago – 18 jaar)
- “Het doet mij nog altijd even veel verdriet te zien dat - ondanks het bestaan van zoveel organisaties, publieke en privé-instanties – er nog altijd zoveel kinderen honger lijden, hard moeten werken, seksueel uitgebuit worden en meer en meer in de drugverslaving mee worden gesleurd. Maar daarnaast ben ik toch ook weer gelukkig te zien dat er mensen bekommerd zijn met onze toekomst, zoals de “Pastoral do Menor”, “Fundação do Caminho”, het werk van de broeders van Taizé ten voordele van de blinden en doofstommen, “Pestalozzi” een organisatie ten voordele van de fysische en mentaal gehandicapte kinderen en tieners. Wij, tieners, moeten ons inzetten en ervoor zorgen dat deze nieuwe kinderwet echt wordt toegepast.” (Rafaela)
- “Hoe kunnen wij onze cultuur en burgerschap echt waar maken? We moeten druk uitoefenen zodat er meer wordt geïnvesteerd in gezondheid, opvoeding, cultuur, ontspanning, enz....” (Mariana – 19 jaar)

Dank voor je aandacht. Dank dat ik toch weer even terug bij jou (jullie) mocht zijn. Tot in december. Het ga jou (jullie) allemaal heel goed. Kracht en sterkte wens ik je toe!!!
In Jezus, een hartelijke broedergroet, van

Freddy Goven.

Leren met en van de kinderen

Twee maal per maand worden in telkens 5 verschillende wijken van de stad bijeenkomsten georganiseerd voor de gezinnen die deelnemen aan het "Programma ter Begeleiding van de gezinnen" (PAF, Programa de Acompanhamento às Famílias). We behandelen thema's die rechtstreeks te maken hebben met het dagelijkse leven van deze mensen. We stimuleren hen om in groep na te denken en van gedachten te wisselen, wat soms zeer diepgaand kan zijn.

Laten we als voorbeeld Dona Raimunda nemen. Zij heeft 5 kinderen, waarvan 1 getrouwd is. De jongste, 16 jaar is hij, kampt met serieuze drugsproblemen. Om aan de drugs te komen steelt hij etenswaren of keukengerief thuis dat hij verkoopt op straat. Vorig jaar stuurde Dona Raimunda haar zoon naar "Casa de Passagem", een opvangtehuis van de Baptistenkerk. Ze hoopte hem hierdoor te kunnen verlossen van de drugsverslaving. Maar aangezien hij zich niet kon aanpassen aan het leven binnen de instelling, sloeg hij op de vlucht na een gewelddadige ruzie met een andere geïnterneerde. Terugkeren naar het tehuis was uitgesloten. Dona Raimunda zag zich verplicht haar probleemzoon terug thuis op te nemen. Zelf is ze lid van de Baptistenkerk en woont de diensten trouw bij. Zij doet dit vooral om kracht te vinden in haar strijd om de familiale problemen het hoofd te bieden.

De echtgenoot van Dona Raimunda lijdt aan rugproblemen ten gevolge van het zware werk in de bouw. De rugpijn werd zo erg dat hij enige tijd geleden moest stoppen met werken. Hij probeert nu een uitkering vast te krijgen, tot vandaag zonder succes. Dona Raimunda probeert het gezinsbudget bij te spijzen via het verkopen van zelfgemaakte taart, chocola en koekjes. Zij gaat van deur tot deur om deze lekkernijen te verkopen.

De therapeute van het Programma PAF stelde vast dat Dona Raimunda er steeds triestiger en terneergeslagen bij liep. Via persoonlijke gesprekken en consultaties probeerde de therapeute het zelfvertrouwen van Dona Raimunda op te krikken. Gevolg is dat ze momenteel sterker bewapend is om de huiselijke problemen aan te pakken.

Tijdens één van de bijeenkomsten werd gediscussieerd over het samenleven in gezinsverband. Dona Raimunda vertelde over een voorval met haar kleindochter van 5 jaar die bij haar inwoont. Die wou speelgoed hebben dat ergens hoog op een kast lag. Het kind drong aan om haar te helpen het speelgoed te nemen, waarna Dona Raimunda plots hysterisch begon te roepen en tieren. Het voorval toont aan hoe ver ze over haar toeren was door de problemen met haar jongste zoon. Die had namelijk opnieuw huisraad gestolen om het te kunnen verkopen om geld te hebben om drugs te kopen. De kleindochter begon te huilen. Toen Dona Raimunda haar kleindochter vroeg wat water te gaan halen voor haar, antwoordde het meisje dat ze dit enkel zou doen indien er excuses kwamen. Het drong tot Dona Raimunda door dat, hoe oud iemand ook is, het nodig is om zich te verontschuldigen voor ongepast gedrag. Het besef drong tot haar door dat we meer moeten luisteren naar de kinderen. Met grote bescheidenheid gaf ze toe dat ze zich vanaf toen altijd verontschuldigde telkens wanneer ze iemand kwetste of beledigde.

Ze vertelde dat ze deze ervaring overal zou vertellen, ook tijdens de gebedsdiensten van de kerk waartoe ze behoort. Ze is gaan beseffen dat alleen op deze manier van handelen het samen leven met anderen mogelijk wordt.

Het Koninkrijk Gods kan gerealiseerd worden, overal zien we de aanwezigheid van God in ons volk, onze gezinnen, onze kinderen en jongeren. Doorheen ons dagelijkse leven worden we opgeroepen om te verwezenlijken wat Jezus ons leerde: "... laat de kinderen tot mij komen ... Wie zich van de kinderen afkeert, zal niet in het Koninkrijk Gods komen." (Mc. 10, 13-15)

Dit, beste lezers, was weer een voorbeeld van het dagelijkse leven van onze mensen. Tot de volgende bijdrage! Dat God jullie en ons moge zegenen.

Maria Lúcia da Silva
Coördinatrice van het Programma.

De gunstige invloed van het Programma Wijkateliers van de Pastoral do Menor.

Het werk gerealiseerd via het Programma Wijkateliers (het organiseren van praktische workshops of ateliers in de wijken) begint vruchten af te werpen in de diverse wijken op het vlak van opvoeding en ontwikkeling van de kinderen en jongeren en hun familie's.

Joice en Jandiara

In de wijk Baixa da Santinha startte een groep jongeren en enkele moeders, onder leiding van Grasiela Santana dos Santos en Eliviana de Jesus Pereira, beiden 14 jaar, met een gemeenschapstuin. Ze verzamelden scheuten, maakten een stuk grond schoon en begonnen te planten.

Dit was in januari, in de grote vakantie. Tot op vandaag blijven ze zorg dragen voor de moestuin.

Ze betrekken er de jongeren van de wijk bij, ook zij die niet ingeschreven zijn in de wijkateliers.

Op de vraag waarom ze met dit initiatief begonnen is, antwoordt Grasiela: "Ik kwam tot het besef dat ik iets kon doen aan de kwaliteitsverbetering van het leven en wonen in mijn wijk."

Eliviana vertelde ons: "het leven kan beter worden indien we dit willen, de straat is nu veel mooier met de bloemen die ik overal zie."

De mensen van de wijk zijn ook zorg gaan dragen voor de bushaltes in de wijk, die er steeds vuil en verwaarloosd uitzagen. Ze kuisen ze op en ze vragen aan hun medebewoners om zorg te dragen voor de publieke ruimte in de wijk.

We kunnen vaststellen dat er heel wat ten goede kan gebeuren in de wijken wanneer elke bewoner zijn/haar verantwoordelijkheid neemt, inclusief de lokale overheid. Alleen op deze manier kan de levenskwaliteit toenemen in de periferie van Alagoinhas.

Het educatieve werk is van het grootste belang om kinderen en jongeren en hun families bewust te maken van het feit dat ze zelf hun lot in handen kunnen en moeten nemen en hun verantwoordelijkheid niet mogen ontvluchten.

Grasiela, Eliviana e Dulce

Grasiela

Marilsa,
pedagoge.

GELUKKIG ZIJN OF GELIJK HEBBEN?

Acht uur 's avonds op een drukke autoweg.
Een gehaast koppeltje, ze zijn al over tijd voor de afspraak, een etentje bij vrienden.
Hij rijdt, zij leest de kaart, want het is het eerste bezoek aan de nieuwe woonst van de vrienden.
Zij vraagt hem links af te slaan bij het volgende kruispunt.
Hij is ervan overtuigd dat ze rechts moeten afslaan.
Er ontstaat discussie.
Zouden ze behalve te laat ook slecht gehumeurd aankomen?
Zij vreest ervoor en laat hem beslissen.
Hij slaat rechtsaf en na een tijdje ontdekt hij dat hij verkeerd was.
Terwijl hij terugdraait, geeft hij met enige moeite toe dat hij zich vergist had.
Zij lacht en zegt dat er geen probleem is indien ze enkele minuutjes te laat zouden toekomen.
Maar hij wil weten: "Indien je zo zeker was dat we linksaf moesten, waarom heb je dan niet wat meer aangedrongen?"
En zij antwoordt: "Als ik moet kiezen tussen gelijk hebben of gelukkig zijn, kies ik voor het laatste. Indien we nog verder hadden gediscussieerd over wie gelijk had, hadden we de avond verdorven door ons slecht humeur!"

MORAAL VAN HET VERHAAL:

Dit verhaaltje werd verteld door een bedrijfsleidster tijdens een conferentie over bescheidenheid op het werk. Zij gebruikte de scène om aan te tonen hoeveel energie we besteden in het telkens weer willen bewijzen dat we gelijk hebben, of we dat nu hebben of niet.

Sinds ik (Marismônica) dit verhaal gehoord heb, vraag ik me steeds meer af:

"Wil ik gelijk hebben of wil ik gelukkig zijn?"

Een andere, gelijkaardige, gedachte zegt: "Je hoeft je niet altijd te verrechtvaardigen". Voor jouw vrienden is dit niet nodig, en jouw vijanden geloven je toch niet.

Ik, Marismônica, verantwoordelijke voor het "NOC" programma, heb besloten...

"VANAF NU WIL IK GELUKKIG ZIJN en jij?"

Marismônica,

Verantwoordelijke voor de wijkwerking van de Pastoral do Menor de Alagoinhas

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69** van **PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel**, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 30 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*)Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro.

Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

ITxx bvba

Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.itxx.be – info@itxx.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging
Gespecialiseerd in kantoor netwerken en infrastructuur